

La Veu

Butlletí de Reagrupament Independentista

Europa

Ja som a l'estiu i moltes de les esperances de la primavera ja no les tenim...

Una esperança: que el Parlament Europeu fos competent per regular el dret de ciutadania de la UE; una altra: que la situació econòmica no ens endinsés en un pou de la mà de la incompetència espanyola.

La Comissió Europea ens ha dit que el Parlament no és competent per regular sobre la ciutadania europea, però ens ha indicat dos fets molt importants: admet la possibilitat de secessió d'una part d'un Estat membre i considera la solució en la negociació dins l'ordenament jurídic internacional.

D'aquesta forma la Comissió Europea desmenteix les afirmacions d'algunes forces polítiques que afirmen que Catalunya seria expulsada de la Unió Europea en cas d'independitzar-se i admet que Catalunya podria ser membre de la Unió Europea segons l'ordenament jurídic internacional en fer-ne la solució al problema plantejat.

Un cop més se'ns demostra que només tindrem allò que volem si ens ho guanyem amb la nostra determinació: o bé aplicant els tractats internacionals, com la convenció de Viena, o bé per la via de la negociació. Tot ho tenim a l'abast, i només depèn

de la nostra voluntat. Europa ens espera com un estat més i només depèn de nosaltres de voler-ne ser protagonistes.

El company Jordi Gomis ho tenia molt clar, i com ell va deixar escrit: «És una obvietat que si Catalunya fos un Estat, no tindríem espoli fiscal, i per tant, els recursos dels que disposem es multiplicarien automàticament. Més enllà de desempallegar-nos d'un Estat que xucla els nostres recursos i ens ofega econòmicament, les dades també demostren que els estats petits de la UE han crescut molt per sobre que els grans, prenent les dades que van des del 1979 fins els nostres dies... En definitiva, tenim dues opcions: esperar que després de 23 anys de pujolisme, 7 anys de maragallisme-montillisme i 1 any de Mas, hi hagi gent que encara vulguin esperar l'invent de moda anomenat pacte fiscal, que evidentment serà un gran fracàs, o començar a pensar en arribar a ser un Estat independent dins la UE: ara per ara, és l'única possibilitat de sortir d'una crisi, ja que mentre continuem lligats a un Estat, com l'espanyol, completament anacrònic que viu d'esquena al comerç exterior, i que espera que un miracle torni a reactivar la construcció, no ens en sortirem.»

Rut Carandell

Vicepresidenta de Reagrupament

L'entrevista

Dr. Moisès Broggi:
"Cada vegada hi ha menys arguments per continuar sent part d'un estat que ens ofega"

PÀGINA 4

Recordem Jordi Gomis

Un altre Franco
Dèficits i balances fiscals

PÀGINA 2

Resultats de 30 anys
d'autonomia

per Ramon Carner

PÀGINA 3

President C, pla C

per Marc Viñolas

PÀGINA 6

Sectorials

Articles de Miquel Solà
(joventut), Francisco
Garcia (municipalisme)
i Josep Sort (internacional)

PÀGINA 7

I més...

Les seccions habituals de llibres (PereTorra) i d'humor (Lluís Boet)

Un altre Franco

Tots estem d'acord quan diem que un dels grans enemics per la llibertat de Catalunya, ha estat el general Franco, un dels assassins més importants que ha donat Europa durant el segle XX, competint directament pel tètric lideratge amb en Hitler o Stalin. Ell i els seus acòlits van fer tot el possible per trinxar-nos com a poble assassinant milers de persones, entre ells.

Un altre Franco, aquest porta el nom d'Antonio (ex-director de El Periódico), es va despenjar la setmana passada amb declaracions com ara: "el corrent secessionista és bastant rural", o "la Catalunya (referint-se als independentistes) més allunyada de la imatge moderna, dinàmica i urbana que intenta projectar internacionalment el nostre país". Aquests arguments sectaris, classistes i xenòfobs, em permeten deduir que aquests tipus d'enemics, disfressats amb maquillatges esquerranosos i de tolerància suposen avui dia l'impediment més important per al creixement de la consciència nacional, ja que des de les seves poltrones prediquen a favor de la "sagrada unidad" amb tots els

arguments necessaris. Amb això coincideix amb l'altre Franco (l'assassí): "antes roja que rota".

Resulta que anar tot el dia embolicat amb la bandera espanyola és cosmopolita, i estar orgullós de ser català és rural. Voleu comentaris més sectaris que aquest? Ser fan de la "roja" és ultra modern, i defensar les seleccions catalanes, està passat de moda. Sr. Franco, les seves declaracions el delaten, tenir un Estat propi, no té res a veure, ni amb la modernitat ni amb la ruralitat, és una qüestió de ser amos o no del nostre futur, de tenir iniciativa pròpia i no dependre de tercers. Diu que som minoria, per tant no entenc com la gent com en Franco, no encapçalen una ILP per demanar que es voti l'autodeterminació, ja que si tinguessin raó ens farien callar a tots els independentistes que anem tot el dia pel carrer amb barretina i espadenyes de set betes (ja se sap, som rurals). Sr. Franco, mira si ho teniu fàcil, si teniu majoria, tireu endavant un referèndum per l'autodeterminació.

En definitiva, en Franco és partidari de l'espoli fiscal, està d'acord que

El primer article

Catalunya sigui saquejada cada any sense miraments, està d'acord que el PSOE ribotegi un estatut aprovat pel Parlament que representa la sobirania dels catalans, està d'acord que el Tribunal Constitucional es passi pel folre l'estatut i el referèndum amb què els catalans el van aprovar. I sobretot està d'acord que els catalans callem i no reaccionem.

No hi ha símbol de modernitat i emancipació més gran que voler ser amos del propi destí, i per tant, els catalans de seny, ja visquem en pobles o en ciutats, sabem que no hi ha futur si no podem assolir un Estat Propi, i que voler seguir pertanyent a Espanya, ens portarà cap a una més gran depressió econòmica, i empobriment com a nació. La independència es necessària perquè es garantia de supervivència, i des de Reagrupament treballem perquè d'aquí a pocs mesos hi hagi una candidatura que defensi clarament que la creació d'un Estat Català és l'única solució viable. La Constitució Catalana, és l'única alternativa enfront a un Estatut que ja hem vist com l'han rebregat.

Dèficits i balances fiscals

Últimament, els dèficits públics són un dels temes econòmics de moda, en un ambient on l'austeritat s'ha convertit en un valor. Les dades publicades pel govern espanyol deixen Catalunya com una de les pitjors comunitats autònomes en matèria de dèficit públic. Concretament, segons Montoro, ministre del ram, estem a la dotzena posició d'un total de 17 comunitats. En Montoro, tal com feia el Gran Capitán quant presentava els comptes fa allò de: "por palas, picos y azadones, cien millones". Dic això, perquè Catalunya, que genera el 20% del PIB estatal, i que aporta a les arques d'aquest insaciable Estat milers de milions euros cada any, fins arribar al punt que el 40% dels impostos que paguem els catalans, marxen per no tornar mai més, encara la presenten com una regió "malgastadora i culpable" de la situació de suspensió de pagaments en què es troba l'Estat espanyol.

Però, és clar, després d'espoliar-nos el 10% del nostre PIB, el pressupost de

Catalunya esdevé deficitari, i a més encara hem de pagar uns interessos per finançar l'endeutament que necessitem per cobrir el dèficit. En resum, ens espolien, ens prenen els diners que hem generat amb la riquesa creada, i després hem de demanar crèdits per poder mantenir el retallat estat del benestar que tenim els catalans. És per això que al gràfic adjunt hi afegim, a les dades de dèficit públic, l'últim resultat publicat de les balances fiscals per fer una aproximació de com canviaria la situació. El resultat, el podeu veure al gràfic, Catalunya té un superàvit del 6%, es a dir, si els catalans disposéssim de tots els impostos que paguem, amb el mateix pressupost del 2011, seriem un dels pocs territoris de la UE sense dèficit. Podríem jugar a la lliga dels rescatadors, i no a la dels països rescatats a les ordres d'Angela Merkel. Excepte Madrid, la resta de territoris que encapçalen el rànking són de cultura catalana o basca, mentre que hi ha territoris com Extremadura, que

El darrer article

dilapiden recursos, arribant a dèficits acumulats del 25% del que generen, absolutament insostenible.

Aquest gràfic ens ensenya on està el vertader forat d'Espanya. Els catalans, tenim a les nostres mans el poder de decisió. Mentre optem per continuar formant part d'una Espanya que dilapida els recursos que generem empobrint-nos fins a límits insospitats, no ens en sortirem. Els independentistes i la gent que formem part de Reagrupament tenim clar que volem un estat pròsper que sigui un motor econòmic del sud d'Europa, i això només o assolirem el dia que puguem arribar a tenir un Estat català independent. Les dades són aclaparadores, com també ho són contra aquells que esperen obtenir un pacte fiscal: em podeu dir d'on traurà les misses Espanya sense els recursos de Catalunya? La independència, és la única solució viable.

Resultat de la feina feta pels polítics, les organitzacions i les institucions empresarials catalanes durant els 30 anys de l'autonomia catalana

Per poder avaluar amb rigor la tasca realitzada per les persones, partits i institucions que han gestionat el poder a Catalunya durant els últims 30 anys hem d'analitzar quina es la situació del país que ens han deixat.

- No tenim bones infraestructures viaries.
- No tenim enllaç Port-Barcelona amb tren.
- No tenim un bon model d'educació dels nostres fills.
- No tenim un bon coneixement històric del nostre país.
- No tenim il·lusió per generar expectatives de negoci.
- No tenim confiança en les nostres institucions polítiques.
- No tenim força per fer avançar la llengua catalana.
- No tenim empreses capdavanteres suficients.
- No tenim l'atur que tenen els països competitiu, tenim un 22 % d'atur.
- No tenim sindicats catalans que expliquin què és l'espòli fiscal la causa principal de la precarietat dels llocs de treball.
- No tenim empresaris que vulguin invertir en una Catalunya espoliada.
- No tenim institucions econòmiques conscients de la tasca que s'ha de fer.
- No tenim una patronal que defensi els interessos de Catalunya.
- No tenim cap poder financer que recolzi Catalunya.

- No tenim cap aeroport amb vols intercontinentals.
- No tenim ni tindrem corredor Mediterrani.
- No tenim cinema en català.
- No tenim cap escola de negocis que expliqui i defensi Catalunya.
- No tenim cap generació conscient que el futur també depèn d'ells.
- No tenim un Parlament sobirà.
- No tenim recursos per pagar els funcionaris de la Generalitat.
- No tenim caixes catalanes, els nostres estalvis seran invertits en altres territoris.
- No tenim un model de comunicació català que reforci la nostra identitat.
- No tenim poder per recaptar els nostres impostos.
- No tenim cap presència internacional, la marca Catalunya és desconeguda al món.
- No tenim política ni pressupost per enfortir la consciència nacional dels catalans.
- No tenim cap departament de l'Administració pública catalana que no depengui de Madrid.
- No tenim cap perspectiva de millora ni horitzó econòmic que generi confiança.
- No tenim ambició ni esforç perquè no tenim projecte de futur.
- No tenim caràcter i s'han perdut els ideals i l'autoestima.
- No tenim present ni futur si continuem com una autonomia

d'Espanya.

- No tenim recursos per recolzar els projectes empresarials innovadors.
- No tenim recursos per a les nostres universitats.
- No tenim democràcia. A Catalunya vivim en una democràcia limitada pel Tribunal Constitucional espanyol.
- No tenim cap recolzament per l sector primari (els nostres pagesos i ramaders estan abandonats).
- No tenim ni la titularitat única del Teatre Nacional de Catalunya.

El model autonòmic no serveix per continuar construint Catalunya.

La UE ha de conèixer totes les mancances que pateix Catalunya i que fan evident la necessitat que Catalunya esdevingui un nou estat d'Europa.

El Govern de la Generalitat hauria d'enviar un document com aquest (ampliat amb totes les mancances que encara no hi són) a la UE per manera que tinguin elements per decidir el seu suport a la causa catalana.

El rescat d'Espanya no tindrà sentit si no es recolza el rescat de Catalunya per convertir-la en l'estat pròsper que el sud d'Europa necessita.

Ramon Carner i Alivés
President Cercle Català
de Negocis

Borsa de serveis de Reagrupament

Aquest mes de juny s'ha creat la Borsa de Serveis de Reagrupament, un espai al web nacional des d'on es faran conèixer les empreses, comerços o serveis professionals dels associats que en siguin titulars i que ho sol·licitin. Amb aquesta iniciativa es pretén fomentar la interrelació

professional entre els socis i les sòcies de Reagrupament.

En cas que estigüeu interessats a formar part de la borsa de serveis, us demanem que ens feu arribar el document adjunt degudament emplenat a la bústia de correu-e borsaserveis@reagrupament.cat

Entrevistem Moisès Broggi, de compromís irreductible

"Cada vegada hi ha menys arguments per continuar sent part d'un estat que ens ofega"

Entrevista feta per
Montserrat Tudela
Joan Coll (fotografies)

Moisès Broggi és cirurgià. Va començar a exercir la seva professió a l'Hospital Clínic de Barcelona i durant la Guerra Civil va formar part de les Brigades Internacionals. Quan va acabar la guerra no va ser afusellat per atzar, perquè durant la II República havia salvat la vida de la germana del jutge que havia de signar la seva sentència. «La vida és plena d'atzars», ens diu diverses vegades al llarg de l'entrevista.

No va ser afusellat, però va ser destituït de tots els seus càrrecs. «Depurat de la meva feina.» Després d'això va viatjar a diversos països «per aprendre».

Ha rebut el Premi Nacional de Cultura i la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya. «Jo només he treballat per la medicina i pel país, com molts», ens diu.

Fou membre fundador de

l'Associació Internacional de Metges per a la Prevenció de la Guerra Nuclear (IPPNW), entitat guardonada amb el Premi Nobel de la Pau l'any 1985.

Ens rep al seu domicili amb un somriure. Transmet il·lusió i força. Ha acumulat 104 anys de vitalitat que transmeten els seus ulls juvenils. Les seves paraules són incisives, intel·ligents i serenes.

Si fem una mirada als darrers cent anys, en quin moment creieu que es troba el país ara?

Jo vaig néixer en un moment bo per a Catalunya, el 1908. Els partits catalans van fer coses molt bones. La Mancomunitat va crear el país que ara tenim, el sistema de carreteres, la xarxa de telèfons, els ferrocarrils, els hospitals, els museus, les biblioteques... La llengua! Es va normalitzar. I en un període de temps molt breu van situar Catalunya com un dels millors pobles d'Europa. I en veure això els castellans ho van tallar tot. Va venir en Primo de Rivera. Després, l'any 1931, els republicans van guanyar i

en Macià va tenir molt clara la idea de fer la Catalunya lliure. Però es va trobar amb la pressió dels castellans, i es va haver de conformar amb la Generalitat. Però de 1931 a 1934 a Catalunya es va revifar l'obra de la Mancomunitat. El 1934 van guanyar les dretes i van donar les ordres per engarjolar tot allò que era català. I el 1936, en tornar a guanyar les esquerres, hi va haver esperança, però va durar quatre dies, perquè va aparèixer Franco, que tenia l'obsessió d'aixafar tot el què era català i ho feia amb les armes.

Ara els franquistes ens volen aixafar amb la fam.

I això també fa que cada vegada la societat catalana sigui més favorable a la independència, perquè cada vegada hi ha menys arguments per continuar volent ser una part d'aquest estat que ens ofega.

Amb les armes i la dictadura els castellans no han aconseguit escanyar-nos, però ara, amb l'economia estem en una situació molt fràgil com a país.

O sigui que actualment el conflicte Catalunya-Espanya és

"Hauríem de deixar de pagar a Espanya tots, inclosa la Generalitat"

Ve de la pàgina 4

econòmic?

No. Els castellans només tenen una obsessió des de fa generacions: anihilar Catalunya. I ara la nostra economia és la seva. Ens tenen agafats. Per això caldria que ens plantéssim econòmicament. Hauríem de deixar de pagar a Espanya tots, inclosa la Generalitat. Però tots vol dir tothom: els empresaris, els ciutadans, la Generalitat..., aquesta és la nostra força, però hem de fer-ho de pressa, perquè cada dia tenim menys diners i, per tant, som més febles, tenim més pobresa.

I hem d'anar a fora, al món.

Nosaltres hem anat a la Unió Europea

Sí. Ho sé. Conec la iniciativa ciutadana europea que vau promoure i què us en van dir. Van deixar per escrit que no ens faran fora de la Unió Europea en el moment d'esdevenir un estat independent. I això que heu fet és una cosa molt important. I ja veureu com més endavant serà útil, encara que ara no se n'hagi dit massa cosa. Han deixat la porta oberta a acceptar Catalunya com a Estat independent i quan la creuem ens anirà bé.

El Partit Popular havia dit el contrari

Sí, ho sé. Ha amenaçat moltes vegades que quedarem fora de la Unió Europea automàticament. Però la mentida es descobreix en ella mateixa i desacredita al qui la diu. I polítics desacreditats per mentides manifestes són el pitjor que pot tenir un país.

Creieu que hi haurà estats de la Unió Europea que recolzaran la independència de Catalunya?

Sí, i tant!

Molts estats. Aquí tenim gent molt bona, i que en algun moment han viscut o col·laborat professionalment per Europa. França, no la

Joan Coll amb el Dr. Broggi en el decurs de l'entrevista

recolzarà, Alemanya segur que ens donarà suport. Luxemburg, també. Txèquia, Eslovàquia, Eslovènia..., ells van passar pels seus processos d'independència fa ben poc. Per què no haurien de respectar la voluntat del poble català? Fins i tot Finlàndia, Suècia..., seran contraris a la voluntat democràtica d'un poble europeu? Com en justificarien l'oposició?

Els catalans, hem deixat sempre bon record en el món, hi ha hagut científics i persones molt importants que hi han reivindicat la seva catalanitat. I això és important. Però ningú no es pronunciarà fins que no declarem la independència. La independència l'hem de resoldre aquí.

Quin resultat preveieu al referèndum escocès de 2014?

Sí. Guanyarà el sí, perquè és el què cada dia volen més escocesos.

Anglaterra era l'imperi més important del món. I ja s'ha separat d'altres territoris enormes: Canadà, Austràlia, l'Índia... I això els ha donat llibertat.

Els conflictes s'han de resoldre al lloc on es fan els conflictes, no en un altre lloc. Si Catalunya té un conflicte, s'ha de resoldre aquí, no a Madrid. Això és d'una

lògica claríssima. Per això els petits estats a Europa estan creixent.

El sistema de partits muntat actualment, que ens ha dut on som, creieu que està ja exhaurit?

Crec que hi ha sistemes electorals més correctes. Em penso que s'hauria de votar més a les persones que als partits, llistes obertes, però per a això també cal tenir un poble format. No és lògic que els partits donin consignes a Madrid i els diputats d'aquí les segueixin. I en això el PP i el PSC diuen sempre el mateix que els diuen a Madrid. No és lògic. Són un malson.

Què us sembla el nivell de educatiu a Catalunya?

El nivell cultural que tenim aquí, encara el devem a la Mancomunitat, però ha baixat. I haurem d'avançar molt.

Cap a on avancem?

Cap a la independència. Fins fa quatre dies, el catalanisme era autonomisme, i ara és independentisme. Els espanyols estan fent la política i l'economia tan contra nosaltres que generen molta voluntat separatista: no és lògic el que fan amb l'Eix Mediterrani, ni amb l'aeroport del Prat, ni amb el port. No hi poden haver més proves de la ira

Ve de la pàgina 5

dels castellans contra Catalunya. Fins encara que els perjudiqui la seva actuació, van contra nosaltres des de fa segles. Però Espanya sense Catalunya és com un gat panxa enlaire, i té por. I això encara els fa créixer en imbecil·litat. I aquí cada vegada hi ha menys gent que vulgui ser espanyola, perquè no en té motius.

Creieu que Reagrupament té algun paper en aquest procés d'independència?

I tant! Reagrupament ha fet molt. Va començar a parlar de la declaració d'independència i de la regeneració democràtica i no va poder entrar al Parlament, però continua fent, com això de la iniciativa ciutadana europea. I, a més, ara hi ha cares noves arreu de les institucions: en Junqueras, en Bosch, el mateix president de la Generalitat.

Tots els independentistes hem de treballar fins a assolir l'estat que ens pertoca.

Creieu que assolirem la independència de Catalunya?

I tant que sí!
Sí, segur que sí. És d'una lògica abassegadora.
Ara mateix, la lluita per la independència és la raó contra la imbecil·litat.

I s'imposarà la raó.
(Quan respon, els ulls li llueixen amb tota la vitalitat acumulada d'un segle de vida.)

Moltes gràcies, Dr. Broggi, per tot el que heu fet pel país i, avui, gràcies pel temps que heu dedicat als lectors de La Veu.

I ara! Aquí estic per fer el que pugui per la independència.

President C, pla C

Avui he llegit la mala notícia que el president de Catalunya no té un pla B per al ja fracassat pla A. El concert econòmic ha fracassat perquè qui l'havia d'aprovar ja ha dit que no. El primer home de Catalunya, el nostre president, treballa per construir un consens per abocar el país a un nou fracàs anunciat. Això sí, mireu de caure-hi tots junts que no sembli que ha estat culpa d'ell. I no té pla B!, no té pla B!, no té pla B!, no és una bona notícia, anem malament!

No hi ha pla B perquè el president no té ni el lideratge ni el coratge suficient per aconseguir el que això vol dir. En aquest sentit és intel·ligent, coneix les seves mancances, cosa important en un home de la política. Tanmateix, sense lideratge ni coratge, el nostre president sí que és un bon gestor, un home de números, un analista, bàsicament un home de despatx. Diuen, els que el coneixen, que té un cap ben moblat, virtuts que m'animen a proposar-li un pla més a l'abast de les seves capacitats: el pla C. Si no podeu salvar el país ni amb el pla A i del pla B no en voleu ni sentir a parlar, el manual li diu clar, ras i curt: «President de tipus C, tiri cap a pla C».

El pla C consisteix en reconèixer que no tenim ni un ral, que Espanya no ens donarà ni un euro més que l'estrictament necessari per ofegar-nos dia a dia sense matar-nos. El pla C és reconèixer que no podeu fer res de res per reactivar l'economia i si ho feu, serà rescatant pressupostos de serveis bàsics com sanitat, educació i seguretat per dedicar-los a reactivació, un suïcidi social i un precipici polític. El pla C consisteix en tot allò que pot fer sense gastar ni un duro i són tantes, tantes coses, que podria deixar un país extraordinàriament canviat, un país que tot i que no sigui lliure no el coneixeran ni a casa seva, un país políticament i democràtic al nivell de les millors democràcies del món, un país sense corruptes ni corrupteles, un país institucionalment net i endreçat, un país exemplar en transparència de la gestió pública,

un país a punt i al servei de les persones i de les empreses, un país que no emprenyi els seus ciutadans ni als que volen venir a ser-ho amb voluntat d'empènyer i estirar del carro.

Mai no sereu un president de pla A o un president de pla B (un Macià), ni tan sols podreu ser un nou president Pujol, perquè a hores d'ara tots els catalans sabem què i qui pot ser el president Mas, i no li tindrem en compte si no perd el temps i l'aprofita per fer el màxim al que pot aspirar a fer i ser, senzillament: president Mas. Poseu en marxa el pla C, el pla d'una Catalunya democràticament nova, radicalment diferent. Si realment sou un patriota feu els canvis necessaris que siguin la llavor d'una nova classe política lliure, capaç d'aspirar a la llibertat del país. Necessitem urgentment una llei electoral catalana que acosti els electors als càrrecs, llistes obertes, districtes electorals petits, una llei que reguli i controli el finançament dels partits, la limitació de mandats i la limitació de la despesa en campanyes electorals, que fixi la prohibició del finançament bancari a partits i fundacions polítiques, que faci respectar la inhabilitació perpetua per condemnes de corrupció en l'exercici del càrrec públic o polític, transparència en la despesa corrent dels càrrecs, simplificació i homogeneïtzació del model de retribució en el món de l'administració local, coses barates de solucionar avui, però que sabem que acaben passant una factura molt cara als ciutadans i que són cabdals per al nostre demà. Netejar la casa per enllestir-la per quan hi hagi el lideratge i el coratge.

Que lluny queda la promesa de Transició Nacional. Penso en el concepte, transició nacional, us hi imagino i no sé si posar-me a riure o a plorar. President, vós no podeu salvar Catalunya, però la podeu ajudar una mica. Feu alguna cosa de profit, un pla C pot semblar poc, però no ho és, ara ho es tot.

Marc Viñolas

Coordinador regional de
Barcelona Ciutat

Sectorial de joventut**Municipalisme****Independentisme al món****La quarta habitació de Reagrupament**

El passat 30 de març l'associat Marc Viñolas escrivia a *La Veu* un interessant article on destacava que Reagrupament havia aconseguit fer unes petites reformes que ens duïen a gaudir de tres grans habitacions: la nacional, la local i, finalment, la sectorial. Segons Viñolas, «les sectorials són una eina fantàstica perquè la gent continuï a Reagrupament, s'hi quedi i gaudeixi treballant». Sens dubte, té raó. Les sectorials, ben organitzades i amb ganes de funcionar poden donar grans fruits al projecte de Reagrupament. De fet, avui puc dir que gràcies a aquestes sectorials aquelles petites reformes que havia patit la nostra entitat han resultat ser insuficients i ha calgut crear una quarta habitació. Aquesta habitació no és cap altra que la secció de Joves de Reagrupament.

Des de la sectorial de joves hem arribat a la conclusió que tota entitat ha de tenir unes joventuts que garanteixin la continuïtat del projecte, alhora que donen vida al col·lectiu. Entenem que arriba un moment que alguns joves comencen a tenir inquietuds polítiques i, per tant, comencen a cercar aquells indrets on poder aixoplugar, defensar i desenvolupar llurs idees. Així, doncs, Reagrupament no es podia quedar al marge d'aquestes inquietuds. Reagrupament havia de ser capaç de ser atractiu per a aquest jove que busca el seu lloc de lluita.

Altrament, en una de les reunions de la sectorial va quedar palesa, també, la voluntat de crear unes Joventuts al servei de l'associació que fugin totalment dels sistemes ja coneguts de les diferents joventuts dels partits, que sovint són mal utilitzades i serveixen com a eina de col·locació de persones en els òrgans de poder, així com a eines per catapultar persones a llocs alts de les llistes amb l'excusa que en representen el vessant juvenil del partit. Els joves de Reagrupament simplement volem ser una eina al servei del país i de la nostra entitat sense ànsies de poder. Si ets reagrupat o ets un jove orfe d'organització política apunta't a Joves de Reagrupament. Pots fer-ho enviant un correu a joventut@reagrupament.org. Som-hi!

Miquel Solà

Conseller de districte

Mercès a l'acord per formalitzar la coalició d'Unitat per Barcelona de les passades eleccions municipals, a Reagrupament li va correspondre un conseller de Districte, càrrec que he tingut la sort i l'honor que recaigui sobre la meua persona, gràcies a la confiança dipositada en mi pels meus companys del Consell de Barcelona. El conseller de Districte és el càrrec més proper al ciutadà dins de l'organigrama de l'Ajuntament de Barcelona. Com a tal, té un sou que no arriba a milleurista i que cedeixo completament a la nostra associació, ja que tinc molt clar que no som a Reagrupament per enriquir-nos de la política sinó que hi som per treballar per a l'alliberament nacional. També, disposaré d'un despatx, dins de l'Ajuntament de Sant Martí, que penso obrir en un primer moment, tots els dilluns a la tarda. Si no vaig errat, serà la primera vegada que això passi dins d'un càrrec del Consistori barceloní. Així que podríem dir que la regeneració democràtica entra dins l'Ajuntament de Barcelona.

Les funcions de conseller de Districte són diverses, però les principals són:

- Assistir a les reunions del Consell de Districte.
- Assistir a les reunions de les comissions i d'altres òrgans del Districte.
- Proposar la inclusió a l'ordre del dia de les reunions d'assumptes i propostes d'acord amb la competència de cada un dels òrgans de l'Ajuntament.
- Presentar propostes a l'òrgan competent sobre necessitats, activitats, problemes o qualsevol altre assumpte que sigui significatiu per al Districte.
- Intervenir, amb caràcter institucional, en les reunions públiques per afavorir el diàleg amb els ciutadans.
- Fomentar les relacions de l'Ajuntament amb el moviment associatiu del Districte.
- Assistir als actes públics convocats pel Districte o l'Ajuntament.

Us mantindré informats de tot el que sigui important dins del càrrec.

Francisco Garcia

L'independentisme i la Unió Europea (I)

La crisi de l'eurozona està posant contra les cordes el model intergovernamental de la Unió Europea. Per contra, el model federal és el que emergeix cada cop amb més potència.

Entenem per model intergovernamental, lògicament, aquell on els diferents governs dels Estats membres tallen el bacallà en les decisions més fonamentals. És a dir, esdevenen els actors preeminents.

Per contra, en el model federal, són les institucions d'àmbit comunitari les que guanyen protagonisme i fins i tot aconsegueixen doblegar la voluntat dels governs dels Estats membres.

A ningú no se li escapa que el model intergovernamental és el més proper als ciutadans, atès que els governs de la UE no deixen de ser l'expressió d'un resultat electoral, és a dir, de la voluntat popular.

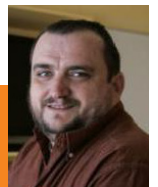
No passa el mateix en el model federal, ja que les institucions d'abast comunitari normalment són molt desconegudes per a la gran majoria de ciutadans europeus, que les veuen com llunyanes i opaques. Posem el cas del Banc Central Europeu que, tot i tenir una importància cabdal en el funcionament de la zona euro i en el disseny de la política monetària de centenars de milions de ciutadans europeus, els seus mecanismes democràtics de control són més aviat escassos. El mateix passa, cada cop més, amb altres institucions comunitàries.

En el model federal, naturalment, la lògica que predomina no és la de l'interès de cadascun dels Estats membres, sinó la del conjunt de la Unió.

A mesura que els estats han de recórrer a la UE perquè els allunyi de llurs problemes financers, les institucions centrals d'aquesta van eixamplant el seu poder. D'aquesta manera, Brussel·les i Frankfurt, progressivament, esdevenen el referent europeu de Washington i rodalies als Estats Units. I els estats van perdent força.

Assistirem, doncs, a l'auge d'una mena d'eurocràcia que acabarà substituïnt els governants dels Estats? Pressuposarà això que a llarg o fins i tot a mig termini s'imposarà l'elecció popular d'un president europeu i d'un Parlament europeu dignes d'aquests noms?

I, sobretot: quin impacte tindrà aquesta evolució en les nacions que volem accedir a la independència? En parlem en un proper article.

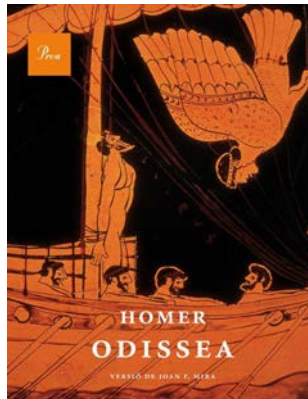
Josep Sort

El veritable viatge d'Ulisses

Homer. *Odissea*. Versió de Joan F. Mira. Edicions Proa: Barcelona, setembre de 2011

Ara que alguns ens volen convèncer que ja estem viatjant cap a Ítaca, encara que després parlen d'escenaris desconeguts, és oportú revisar l'*Odissea* en la moderna versió feta per Joan Francesc Mira que en va publicar Proa aquesta tardor. L'obra no requereix presentació i el traductor tampoc, el qual els darrers temps ens ha ofert impecables versions d'obres clàssiques de la literatura occidental, com la *Divina Comèdia* de Dant o els *Evangelis*. Totes aquestes obres ja comptaven amb traducció en la nostra llengua, però compartim el parer de Mira que, a l'hora de tornar a traduir l'*Odissea*, es proposa "fer-ne una versió directa i transparent, per al meu temps i els meus conciutadans; posarla en mans, potser, d'uns nous lectors per renovar-ne el gust de la lectura. I de passada, i com a premi en l'esforç mateix, submergir-me jo llargament en la mar infinita del poema, una mar de color de vi".

Ens plau molt que Mira posi al dia una obra tan essencial i ho faci per a nosaltres, conciutadans seus del segle XXI. En aquest país mai no està de més fer accions que projectin la nostra llengua, com també fan altres coratjoses editorials, com ara, la nova traducció del *Pickwick* de Dickens que ha presentat ACONTRAVENT enguany, any del bicentenari de l'escriptor anglès. Tornant a l'*Odissea*, cal valorar la llengua que fa servir Mira en aquesta obra, una llengua neta, clara, rica i propera. Presenta alguns aspectes que revelen l'adscripció a la modalitat valenciana de la nostra

llengua en algunes desinències verbals i en l'accentuació d'algunes vocals.

Qui s'acosti a aquest llibre ja sabrà segurament què l'espera i té garantida una magnífica estona de lectura, que, malgrat haver passat vint-i-set o vint-i-vuit segles, serà indubtablement amena. Sempre diverteix recordar l'episodi del ciclop Polifem al Cant IX, en el qual Ulisses s'empeca la famosa martingala d'explicar-li que es diu *Ningú*, que, lògicament, és un nom fals. Quan Polifem és atacat per Ulisses i altres companys i intenta cercar l'ajuda d'altres ciclops, topa amb l'associació negativa del nom: "Ai, amics meus, Ningú em vol matar amb engany i amb la força", per la qual cosa la resta de ciclops responen: "Doncs, si estàs sol i ningú no t'ataca ni et fa violència, és malaltia que ve del gran Zeus, hom no pot evitar-la: prega per tant Posidó el senyor, que també és el teu pare" (161)

Potser també és bo recordar l'anada d'Ulisses al país dels morts, l'Hades (Cant XI). No volem ni imaginar els morts que hi podríem localitzar si traslladéssim el viatge a la Catalunya del segle XXI, com pretenen alguns, si bé, resultaria molt pràctic trobar-hi

un endeví com Tirèsias, per tal que ens aclarís les incerteses del nostre futur immediat.

Aquests que enmirallen la nostra trajectòria amb els 20 anys de retorn d'Ulisses després de la guerra de Troia, haurien de tenir present que l'*Odissea* no acaba amb l'arribada de l'heroi a l'illa. L'arribada d'Ulisses a la seva terra, Ítaca, es produeix al Cant XIII, quan encara ens manquen onze cants més fins arribar al darrer, el Cant XXIV. Molta feina li queda per fer a Ulisses un cop posa els peus a la seva enyorada pàtria: "l'arribada, el retrobament amb el porquer i el fill, els plans de venjança, l'entrada a casa, els pretendents, Penèlope, i la conclusió sagnant i feliç" (227).

Per desgràcia, no estem gaire segurs que tinguem cap líder amb la força i, sobretot, l'enginy d'Ulisses. D'altra banda, també cal recordar que Ulisses va retornar sol al seu reialme i, amb franquesa, si nosaltres fóssim els que anem al vaixell preferiríem també arribar-hi aviat i sans i estalvis, lluny de la ira de Posidó. Curiosament, els darrers versos de l'*Odissea* fan referència a un pacte, un altre fet que remet al nostre present: "Fill de Laertes, llinatge de Zeus, habilíssim Ulisses, para't, atura una lluita violenta que a tots us iguala. S'irritaria el Cronida, Zeus d'ampla veu, si no ho feies". Va dir això Atena, i ell, molt content, la va creure. I es concertà entre tots ells un gran pacte de pau duradora, obra de Pal·las Atena, la filla de Zeus portaègida, que s'assemblava a Mèntor en tot, en la veu i en l'aspecte" (441). Al capdavant els grans pactes de pau duradora tan sols estan a la mà del déus i els déus fa temps que han emmudit també per a Grècia.

Humor

Lluís Boet

